

Kdo je křesťan

[1. PŮVODNÍ VÝZNAM A POUŽÍVÁNÍ SLOVA „KŘEŠŤAN“](#)

[2. JAK MŮŽEME POZNAT, ŽE NĚKDO JE KŘEŠŤANEM?](#)

[a\) žít podle Boží vůle](#)

[b\) správné učení](#)

[3. PROČ MUSÍME POZNAT, KDO JE KŘEŠŤANEM?](#)

1. PŮVODNÍ VÝZNAM A POUŽÍVÁNÍ SLOVA „KŘEŠŤAN“

Podle Skutků 11:26 byli Kristovi učedníci nazváni křesťany.

"...a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany."

V řečtině je slovo křesťan odvozeno od slova Kristus. Stejně jako v prvním století tak i dnes má být za křesťana považován člověk, který následuje Ježíše Krista.

Učedník je člověk, který se snaží porozumět a napodobovat svého mistra. Rozhodnutí, která ve svém životě učiní, jsou založena na všem, co se naučil z mistrova života a učení.

"Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: "Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej." Markovo evangelium 8:34-35

Podle Nového zákona je každý, kdo následuje Ježíše, nazván **Božím dítětem**.

"Těm pak kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi." Janovo evangelium 1:12b

Následovník Ježíše dostává dar věčného života. Je duchovně znovunarozený, a nechá se Bohem vést a proměňovat. Boží dítě chce ve všem poslouchat svého Otce.

"Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: "Poznal jsem ho", a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy." 1. list Janův 2:3-4

Dokud člověk odmítá podřídit celý svůj život Bohu, je duchovně mrtvý kvůli svým hříchům.

"Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: "Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mámi učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými." Odpověděli mu: "Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?" Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni." Janovo evangelium 8:31-36

Ježíš chce, aby každý člověk byl spasený. Když se člověk obrátí (lituje a odvrátí se

od svých hříchů), Ježíš ho činí svobodným a dává mu sílu žít úplně nový život v Bohu.

"Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy." List Efezkým 4:22-24

Každý člen církve byl posvěcen (učiněn svatým), a proto je také nazýván jako **svatý** (Filemonovi 1:1, 2 Korintským 1:1).

Jako děti Boží mají také všichni křesťané jednoho Otce, Boha. Vztahy mezi věřícími jsou **bratrskými vztahy**.

"Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno 'Otec': jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat 'Učiteli': váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen." Matoušovo evangelium 23:8-12

"Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji bratři?" Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka." Markovo evangelium 3:33-35

Proto můžeme použít termíny **učedník, Boží dítě, svatý a bratr/sestra** jako synonyma pro pojem křesťan.

2. JAK MŮŽEME POZNAT, ZDA JE NĚKDO KŘEŠŤAN?

Křesťanský život je založen na přijetí spasení skrze Ježíše Krista. Ježíš křesťany osvobozuje od hříchu. Zjevil jim pravdu, takže mohou porozumět správnému učení o Boží podstatě a žít svatý život podle Jeho vůle. Mít správné učení a žít podle Boží vůle jsou dvě věci, které jsou nerozlučně spojeny.

Dnes bohužel existuje mnoho tzv. církví, které svým učením a životem svých členů neodpovídají biblickému obrazu. Skrze podrobnější zkoumání biblického učení a života je možné vidět, zda je určitá denominace skutečnou církví. Těžší však bývá posoudit, jestli její jednotliví členové jsou křesťany, protože i v rámci určité skupiny mají často lidé velmi odlišné názory na víru a i malou snahu dosáhnout v nich jednoty. Existuje přesto několik podstatných znaků, které patří ke vztahu s Bohem, a které jasně ukazují, kdo s Ním žije.

a) ŽÍT PODLE BOŽÍ VŮLE

Stát se křesťanem zahrnuje vědomé rozhodnutí následovat Ježíše. Tomu se říká také obrácení. Výše citovaný Jan 1:12 mluví o nutnosti „přijetí“ Ježíše, což ukazuje, že stát se křesťanem je založeno na rozhodnutí. Ne každý kdo takové rozhodnutí udělá, ví přesný moment nebo čas rozhodnutí. V některých případech je toto rozhodnutí výsledkem mnoha správných kroků a uvedením do praxe toho, co už člověk pochopil, takže nemůže být přesně určeno datum nebo okamžik nějakého zvláštního zážitku.

Důsledkem obrácení (řecky: metanoia = proměna mysli) je to, že nový člověk vidí svět novými očima. Má nové hodnoty a žije pro jiné cíle předtím, než když Boha ještě neznal. Skrze obrácení je obnoven narušený vztah mezi člověkem a jeho stvořitelem. Bůh dává každému křesťanu Ducha Svatého, aby v něm přebýval a uschopňuje tak člověka žít svatý život.

**„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“
Římanům 8:14**

Obrácení znamená lítost, opuštění minulých hříchů a odevzdanost k hledání a konání dobrého.

„Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti.“ Římanům 6:17-18

„Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ Římanům 12:1-2

Život křesťana je neustálý boj o svatost. Bůh působí v každém křesťanu, aby ho čím dál tím víc připodobnil k obrazu jeho Syna (Římanům 8:29). Neznamená to však, že by křesťan byl bez jakéhokoli hříchu po zbytek svého života, ale že se zásadně odděluje od hříchu. Výsledek tohoto posvěcování, musí být viditelný v životě každého křesťana (Janovo evangelium 15:1-10), protože Bůh mu dává sílu žít svatý život (2 Petr 1:3, Římanům 6:12-14).

„zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti.“ Římanům 8:2

„A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ Galatským 6:10

Bratrská láska (láska mezi věřícími) je znakem, podle kterého je možné Ježíšovy učedníky poznat (Janovo evangelium 13:34-35). Bratrská láska je rozhodnutím každého křesťana odevzdat svůj život pro bratry a sestry.

„Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry.“ 1. list Janův 3:16

Poznání Boží lásky vede křesťany k úplnému odevzdání se pro službu Bohu i druhým.

„Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ 1. list Janův 4:8

„Není z Boha, kdokoliv nečiní spravedlnost a nemiluje svého bratra.“ 1. list Janův 3:10

Vztahy, které mají bratři a sestry v Kristu mezi sebou, se liší od jiných vztahů, protože všichni křesťané mají stejný postoj k životu a sdílí společně stejnou naději a cíl (smysl) života. Proto také křesťan nemůže být v těchto bodech s nevěřícími v jednotě, což má důsledky také na jejich vztahy. Přesto ale musí křesťan vždy hledat, co je nejlepší, aby zachoval vzájemnou úctu a pokojné spolužití.

„Byl(a) jsem pokřtěn(a), takže jsem křesťan(ka)...“

Někteří lidé si myslí, že se stanou křesťany skrze křest. V Římanům 2:28-29 však čteme:

„Pravý žid není ten, kdo je jím navenek, a pravá obřízka není ta, která je zjevná na těle. Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřízkou srdce, která je působena Duchem...“

Takže právě vnitřní proměna člověka je důležitá pro to, aby se někdo mohl stát křesťanem a křest je jen vnějším vyjádřením této vnitřní proměny.

„Jsem dobrý člověk...“

Je podstatný rozdíl mezi tím, být dobrým člověkem a být křesťanem. Někdo může mít mnoho dobrých vlastností a být velmi odevzdáný pro druhé, ale to ho ještě neudělá křesťanem. Dobré vlastnosti jsou do určité míry pro druhé prospěšné, ale nejlepším způsobem mohou být využity jedině tehdy, když se člověk obrací k Bohu. Jestliže někdo chce být „dobrý“ bez obrácení se na Boha, pak je určitě nebezpečí, že skrze svou „dobrotu“ nebo „štedrost“ ho druzí budou respektovat více než Ježíše.

Příklad bohatého mladíka (Lukášovo evangelium 18:18-30) také ukazuje, že Ježíš od svých učedníků očekává úplné odevzdání se Bohu. Tento bohatý mladík byl také „dobrým“ člověkem. Bezesporu následoval alespoň na určité úrovni ta přikázání, která Ježíš zmínil. Přesto cítil, že něco mu ještě schází, aby mohl dosáhnout věčného života. Z Ježíšovy odpovědi vidíme, že povrchní dodržování seznamu různých přikázání nestačí. Ježíš poukazuje na to, co člověk nechce plně svěřit do Božích rukou. Také Petr to poznal v této situaci, když řekl: „My jsme opustili, co bylo naše, a šli jsme za tebou“ (verš 28).

Následování Ježíše znamená hledat, co Bůh chce, abychom dělali v každém momentu našeho života. Musíme být připraveni vzdát se všeho kvůli Bohu - odvrátit se od svého egoismu a materiálních požitků, zanechat kariéry, zálib, své ctižádosti – a to nejen tehdy, až by přišlo pronásledování. Nejenže se musíme oddělit od našich hříchů, ale musíme si také určit správně nové priority v našem životě (Lukášovo evangelium 9:57-62; 14:25-30). Musíme být připraveni zůstat věrní, i kdyby naše vlastní rodina nebo přátelé byli proti našemu rozhodnutí (Matoušovo evangelium 10:34-38). Musíme i přijmout, že by se od nás mohli odvrátit a dokonce nás i pronásledovat.

"Boha je třeba poslouchat, ne lidi." Skutky 5:29

b) SPRÁVNÉ UČENÍ

Ježíš řekl, že Bůh má být uctíván v Duchu a v pravdě (Janovo evangelium 4:23). Ježíš pravdu zjevil, jak je vidět také např. v Ježíšově modlitbě před jeho smrtí,:

„neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Janovo evangelium 17:8

Evangelium a vlastně i celé Boží slovo – Bible, bylo dáno jako průvodce, který nás má vést k pochopení Boží vůle. Bůh se člověku zjevil skrze Starou a Novou smlouvu, aby nám ukázal, jak máme žít. Pravda může být poznána každým – apoštol Pavel na to poukazuje v druhém listě Korintským:

„... činíme pravdu zjevnou a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí. Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě.“ 2. list Korintským 4:2-3

Každý, kdo chce Boha poslouchat, může poznat Jeho vůli:

„Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe.“ Janovo evangelium

Poznání pravdy a správné chápání Božího slova je základem pro vztah s Bohem. Znat Boha neznamená jen teoretické porozumění tomu, co Bůh od nás žádá. Znamená to pochopit Jej celým srdcem a žít v obecenství s Ním.

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Janovo evangelium 17:3

Proto Nový zákon tak zdůrazňuje správné učení a dokonce tím podmiňuje i spásu.

„Dávej pozor na své jednání i na své učení. Bud' v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům.“ 1.list Timoteovi 4:16

Falešná učení s sebou přináší špatné chápání Boha. Výsledkem přijetí nějakého falešného učení bývá to, že člověk nepozná, jaký Bůh ve skutečnosti je a nemůže tak ani s Ním mít vztah (2. list Janův 9). Jenom člověk, který není ochoten se podřídit Boží pravdě, takové učení přijme a zůstává v něm.

Dnes existuje mnoho různých denominací, které se považují za křesťanské církve. Mají řadu učení a nabízejí rozličné formy náboženského života, kde není od členů požadováno odevzdání se Bohu a svatému životu.

Oproti tomu je v biblickém smyslu církev společenstvím věřících, které je budováno na učení apoštolů (Efezským 2:20). Nepřijímá nové učení (Galatským 1:9). Církev je sloupem a oporou pravdy (1. list Timoteovi 3:15). Její učení je důsledné a neměnné (1. list Korintským 1:10).

Různé denominace nemohou být nazývány údy jednoho těla, protože mají protichůdná učení. To ještě ale neznamená, že se nikdo nemůže stát křesťanem v denominaci, kde se učí něco falešného. Ale jestliže takový člověk roste ve víře, bude s tímto falešným učením konfrontován a pro zachování svého vztahu s Bohem je bude muset být připraven opustit.

3. PROČ MUSÍME POZNAT, KDO JE KŘESŤANEM?

V tomto věku „tolerance“ a pluralismu názorů je považováno za nezdvořilé, zpochybnit něčí víru. „Ožehavým otázkám“ se lidé raději vyhýbají, aby někoho náhodou neurazili. Ale vztah, kde se o problémech nebo neshodách nemluví, není ve skutečnosti harmonický ani upřímný.

Kdybychom přijali tento způsob myšlení, že nesmíme zpochybnit, co druhý dělá nebo v co věří, pak bychom zároveň vyloučili možnost mít opravdové a hluboké vztahy a společenství s druhými. Znamenalo by to, že bychom nebyli schopni navzájem si pomoci, protože bychom nemohli vidět, co ten druhý potřebuje. Boží plán ale je, aby křesťané byli jeden za druhého zodpovědní a mohli si dát navzájem skutečnou oporu (Židům 3:12-14, 1 Tesalonickým 2:8-12).

Jen lidé, kteří chtějí poslouchat Boha, patří do církve (Matoušovo evangelium 18:15-17; 1 Korintským 5:9-13). Církev musí být schopna nastavit zrcadlo svým současníkům, aby mohli vidět, jak se projevuje hluboký vztah s Bohem na životě křesťana (Matoušovo evangelium 5:14-16).

Je smutné, že dnes žije mnoho lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, ale ve skutečnosti to svými skutky popírají. Křesťané by se měli snažit poznat více jejich

víru a pomoci jim vidět, co v jejich vztahu nebo chápání Boha chybí. Musí být voláni k obrácení. To je totiž opravdová láska, jakou měl k lidem i Ježíš. Naší touhou by vždy mělo být, aby každý člověk žil život poslušný Bohu. Pro křesťana není možné mít společenství s člověkem, který se vědomě rozhodl žít v klamu. Jako křesťané se nesmíme přizpůsobovat jejich učení nebo způsobu myšlení (2 Jan 7-11).